

Justitsministeren (Ole Espersen):

I medfør af straffelovens § 49, stk. 1, sammenholdt med retsplejelovens § 1001, stk. 2, om udsættelse af straffuldbyrdelsen, er det i § 3, stk. 2, i justitsministeriets bekendtgørelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf bestemt, at afgørelse om midlertidig afbrydelse af strafuldbyrdelse træffes af justitsministeriet (direktoratet for kriminalforsorgen).

Der er ikke administrativt fastsat regler for anvendelse af strafafbrydelse. Afgørelser herom træffes ud fra et meget konkret skøn.

Den konkrete sag vedrører en indsat, der i Vestre landsret oktober 1981 blev idømt fængsel i 4 år for røveri. Den pågældende har været frihedsberøvet fra juni 1981. Straffen vil være udstået i juli 1985 og to tredjedele i marts 1984. I august 1981 blev han i medfør af retsplejelovens § 777 med rettens godkendelse overført til en afsoningsanstalt. Efter at der i oktober 1981 var givet fuldbyrdelsesordre på ovennævnte dom, fik han med politiets samtykke udgang fra november 1981. Han har siden haft regelmæssig udgang.

Samleversken, der har 2 mindreårige børn, søgte om tilladelse til, at den indsatte kunne passe børnene, mens hun gik til afsluttende eksamen. Der blev fra anstalten aflagt hjembesøg med henblik på en nærmere vurdering af hendes muligheder for i øvrigt at få børnene passet samt en nærmere vurdering af eksamenstidspunkterne. Anstalten indstillede herefter, at den indsatte fik strafafbrydelse fra den 24. maj til den 21. juni 1982. Direktoratet forelagde telefonisk spørgsmålet for politimesterembedet og det blev derfra oplyst, at »holdningen var neutral«. Justitsministeriet tillod herefter strafafbrydelse i det ovennævnte tidsrum. Tilladelsen har ikke givet anledning til misbrug af nogen art.

Supplerende besvarelser af skriftligt besvarede spørgsmål:**Ad spm. nr. 800**

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende foran sp. 9417, var sålydende:

Til boligministeren (27/5 82) af:

Knud Lind (FP):

»Ministeren bedes redegøre for, hvor mange beboelsesejendomme i Københavns kommune der endnu ikke er brandsikrede, uanset at brandsikringsfristen udløb den 1. april 1978, samt oplyse ejerforholdene vedrørende eventuelle ikke-brandsikrede ejendomme, og hvilke brandsikringskontROLSYN og retslige skridt Københavns 4. magistrats afdeling har foretaget desangående.«

Supplerende besvarelse (17/6 82):**Boligministeren (Erling Olsen):**

Københavns magistrat, 4. afdeling, har i skrivelse af 15. juni 1982 oplyst følgende:

»Antallet af beboelsesejendomme, som ifølge brandsikringslovens § 2 skulle være brandsikret senest 1. april 1982, andrager i Københavns kommune ca. 4.600.

Af disse udgør de såkaldte byggeforeningshuse ca. 1.100. For den væsentligste del af disse huse gælder, at de kun indeholder 1 eller 2 lejligheder og derfor brandsikringsmæssigt falder ind under de stærkt lempede regler i brandsikringsbekendtgørelsens § 12.

For de egentlige etageboligejendomme skal oplyses, at man i Københavns kommune har foretaget kontrol eftersyn af alle disse ejendomme, men at det stadig igangværende kontrolarbejde endnu ikke er afsluttet for ca. 340 ejendomme, hvor der er konstateret større eller mindre mangler ved brandsikringen.

Af sikkerhedsmæssige grunde har magistraten ikke ment i nærværende skrivelse at burde gøre rede for identifikationen af de enkelte etageejendomme.

For byggeforeningshusene gælder, at man endnu mangler at kontrollere/færdigkontrollere ca. 340 huse.

Vedrørende ejerforhold i de endnu ikke færdigt brandsikrede ejendomme skal oplyses, at byggeforeningshusene stort set alle er privatejede.

For etageboligejendommene gælder, at ca. 85 pct. er privatejede (herunder ejerlejligheder), ca. 1,5 pct. tilhører kommunen, ca. 6 pct. tilhører Det københavnske byfornyelses- og saneringsselskab s.m.b.a., ca. 0,5 pct. tilhører Sanerings- og byfornyesselskabet af 19. marts 1970 S.m.b.a., og ca. 7 pct. tilhører andelsboligforeninger.

Om forfølgningen i sager, hvor magistratens påbud om lovliggørelse ikke er efter-